

ANDREEA GHICA - Cartea electronică de septembrie...

ANDREEA GHICA

PITICUL DIN IBRIC

Cultura de Sâmbătă

SEPTEMBRIE 2016

Cuvânt-repede-înainte

Fără a simți nevoia să se legitimizeze liric prin ralierea la vreo modă literară inerent trecătoare, Andreea Ghica ne propune o poezie care, îțindu-se parcă din interstițiile realului, reușește mai întâi să-l disloce, pentru ca, în cele din urmă, să i se substituie cu totul.

Din motive ce îi scapă, cireșul copilăriei, cel în care, chiar fără să o știe, reușea să se sustragă trecerii timpului, a dispărut, iar golul rămas în grădina bunicilor, întinzându-și treptat rădăcini în întreaga lume, a creat crevase prin care se învâlmășesc amenințătoare traume, frici, obsesii. Universul și-a pierdut coerența, realitatea s-a transformat într-o năucitoare succesiune de snapshoturi, iar poezia, mulțumindu-se deocamdată să le colecționeze, ar putea, crede poeta, să le imprime un nou sens.

Din asemenea fotografii, unele, insolite, altele, banale, unele, nostalgice, altele, de-a dreptul brutale, fotografii din care prozaicul existenței răzbate nu de puține ori, pretinzând astfel imperios dreptul la existență al liricului, este reconstituit un mod de fi, într-o lume ce refuză sistematic să fie.

Universul copilăriei, articulat în jurul cireșului deja amintit, pare a rămâne cel mai solid refugiu: *Bunica are cea mai frumoasă grădină din Câmpulung/ de care se ocupa de fapt bunicul,/ dar ea apare în fotografii,/ așa că era cinstit să încep cu ea./ Iar la poartă,/ unde e locul ăla liber care mă enervează pe mine teribil,/ se afla cândva cireșul meu/ pe care l-au tăiat din nu știu ce motiv,/ de n-am mai vorbit cu ei câteva ore/ asta înseamnă mult timp pentru mine.* Trecutul este recuperat cu ajutorul imaginației: case părăsite își capătă locatari inventați, orașul copilăriei este mai animat ca niciodată, vata de zahăr cumpărată de la un bălci este roz. O după-amiază în familie, două-trei complicități șugubețe cu mama (a cărei figură este reconstruită continuu, din detalii picturale, răsfrirate în întregul corpus de texte), amintirea unui motan și cea a unei biciclete completează imaginea unei copilării la care întoarcerea nu este posibilă decât prin intermediul poeziei.

Detaliile biografice rămân totuși generice, autoreferențialitatea este înșelătoare. Teama, decența ori poate norma socială care o împiedică pe poetă să-și rostească gândurile până la capăt (*și mi-am spus în gând/ normal că în gând/ doar nu spui așa ceva cu voce tare/ în fine/ mi-am zis/ dacă lumea asta mare devine și mai strâmbă decât e/ te rog te rog te rog/ închide ochii/ trage aer în piept/ și uită de mine*) pare că cenzurează și confesiunea lirică, ceea ce, într-un peisaj literar în care expunerea excesivă a devenit normă, fără a scădea din intensitatea trăirii, reușește să aducă un plus de tensiune discursului.

Chiar și așa, câteva accente, unele, suprarealiste, altele, expresioniste de-a dreptul, surprind carnavalescul unei lumii incapabile să-și conștientizeze mișcarea tot mai dezarticulată, tot mai bezmetică. Bălciul copilăriei a fost înlocuit de mall, existența se consumă în vitrinele rețelelor de socializare, iar defectarea laptopului poate fi o cauză tot atât de serioasă a plânsului continuu, am zice bacovian, ca și cea a dispariției unei persoane dragi: *de câteva zile aud/ cum cineva plânge/ și-mi fac fel de fel de scenarii/ i-o fi murit cineva/ i s-o fi stricat laptopul.*

Singurătatea și golul existențial completează tematic un univers liric în care piticul din ibric, muzica lui Kurt Cobain și iubirea îndeplinesc funcție de compensare. Clișeul alergării

prin ploaie și gestul de curtoazie cam convențional (iubitul îi împrumută geaca sa de piele, cu toate semnificațiile aferente) sunt înviorate printr-o frazare sacadată, orală: *apoi a început să plouă/ mi-ai dat geaca ta de piele/ intram de trei ori în ea/ dar era o senzație a naibii de mișto/ mirosea tare frumos/ și ploaia ne făcuse ciuciulete/ și ne intrase apa în converși/ și alergam așa/ fără țintă/ și parcă viața părea mai suportabilă.*

Lumea Andreei Ghica, în care gestul mărunț face viața mai suportabilă, în care credința se impune reinventată și în care punga de pufuleți este brand național, tânjește după firească. Un firească care, dacă se întâmplă să existe, există doar în literatură.

Câteva titluri își pot găsi locul în orice antologie de poezie contemporană.

Daniel Tache

1. Gheme de amintiri cad peste noi unul câte unul

***

mai știi tu diminețile cu miros de vară
bunica împletea pălării
în râsul ei vedeam lumea-ntreagă
și pe-atunci toate erau un soare mare și bun

și tu aveai cei mai mici umeri
din câți văzusem vreodată

număram stelele pe ei
dorințele noastre se rostogoleau pe cer
iar mâinile calde ale bunicului
se sprijineau pe obraji noștri/pe atunci
oamenii încă se mai rugau
și noi o așteptam pe mama să vină
să ne închine

apoi mai erau și fluturii
îi prindeam îi ascundeam sub pernă
a doua zi căutam bănuși de aur

știam
că în cer exista cineva care ne vedea și
ne săruta de noapte bună

mai târziu
am învățat că despărțirile te fac să suferi
bunicul a plecat într-o zi cu ploaie
și chipul lui
a dispărut pentru totdeauna

nu știu dacă îți mai amintești
dar eu văd și acum în fața ochilor
luminile orașului cum se aprindeau
una câte una
una câte una
și ninsorile ce s-au așternut cu timpul
peste sufletele noastre

un singur lucru
mai vreau să știu
tu ce i-ai fi spus bunicului
înainte de plecare?

2. am suflat în lumânări și mi-am pus o dorință
cu ochii închiși
am strâns din ei cât am putut eu de tare
inima s-a făcut mai mică
și mi-am spus în gând
normal că în gând
doar nu spui așa ceva cu voce tare
în fine
mi-am zis
dacă lumea asta mare devine și mai strâmbă decât e
te rog te rog te rog
închide ochii
trage aer în piept
și uită de mine.

3. Da, mă, așa sunt eu mai sensibilă,
îmi place să scriu,
să mă uit la Laurence Anyways în timp ce mănânc floricele și beau vin,
să-l compătimeșc,
să spun, bă băiete, ce viață au unii,
apoi să-mi suflu nasul și să spun,
dacă el poate, pot și eu, poți și tu, ce naiba,
chiar dacă viața bate filmul,
vorba aia
dar dacă pe el l-a iubit cineva al naibii de mult cu toate defectele,
și sufletul ăla mișto,
și cu toate lacrimile pe care le vărsa pe ascuns prin băi jechoase
pentru că nu știa ce naiba se întâmplă cu viața lui,
păi la fel de bine putem și noi,
ce naiba, băi,
ascultă la mine - i-am zis eu râzând,
normal, la un moment dat nu te mai poți abține
și începi să râzi isteric –
ascultă la mine, cine te iubește o face oricât de praf și pulbere ești,
poți să plângi la toate filmele din lume,
să fumezi 5 pachete de țigări pe zi,
să înjuri,
să te dezbraci la metrou
și să strigi că ești cel mai mișto din lumea asta,

cine te iubește o face oricum,
fără să trebuiască să te dai cu capul de pereți,
să înghiți pastile sau să stai beat o săptămână întreagă.
Cine te iubește, te iubește.

Punct.

Iar cine îți reproșează ceva din toate astea,
e un fraier care nu te cunoaște cu adevărat.
Ai înțeles, da?

4.băi

hai să-ți spun ce mă enervează teribil
dar teribil de rău în ultima vreme

mă enervează oamenii care gesticulează
mult mult mult
când vor să-mi spună fix trei cuvinte/ și cei care
îmi spun să fiu zen
viața e frumoasă
nimeni nu suferă
mhm mhm
când ai capul complet gol
normal că nimeni nu suferă
îmi zic în gând normal
nu-mi place să mă cert

mă enervează teribil
băi
dar teribil
cărțile de dezvoltare personală
și cele care te învață cum să fii fericit
de parcă există o rețetă miraculoasă
pentru chestia asta care adunată
durează câteva minute într-o viață

și cărțile care te învață
cum să oprești un atac de panică
pun pariu
de fapt pot să jur
că ăștia care le scriu
n-au avut un atac de panică în viața lor
e ușor să vorbești despre chestii
doar pentru că sunt la modă
mai nasol e când o simți pe pielea ta
atunci pun pariu că nu-ți mai vine
să scrii cărți ci să cauți doctori

băi
în concluzie
zilele astea sunt pline de nervi
de ploi de vreme urâtă și furtuni neașteptate
nu ne rămâne decât să fim zen
până la urmă
și că te agiți și că stai liniștit
tot acolo ajungi
și asta mă enervează la culme
zău așa.

5. Băi, hai să-ți spun un secret,
nu am zis asta cu voce tare vreodată
în cei 24 de ani ai mei
eu nu pot să urăsc pe cineva,
zău așa, nu pot și cu asta basta,
iar conceptul de ură nu-l pricep nici în ruptul capului
când aud de x care îl urăște pe y și i-a făcut rău,
și apoi x și-a cumpărat un tort
și a sărbătorit o săptămână întreagă de fericire
că y nu mai știe de el
eu nu pot să pricep asta nici în ruptul capului.
Când aud de astfel de lucruri,
îmi vine să mă fac mică, mică, mică,
să trag o pătură groasă peste mine

și să încremenesc acolo.
Băi, te rog, nu mă înțelege greșit,
nu strig în gura mare make love, not war,
e în regulă să nu-ți placă de cineva,
dar până la urmă sunt câțiva ani buni de educație și suflet,
dacă mai există așa ceva în zilele de azi.
Eu, oricum, nu cred că mai există.

6. Cireșul

Bunica are cea mai frumoasă grădină din Câmpulung
de care se ocupa de fapt bunicul,
dar ea apare în fotografii,
așa că era cinstit să încep cu ea.
Iar la poartă,
unde e locul ăla liber care mă enervează pe mine teribil,
se afla cândva cireșul meu
pe care l-au tăiat din nu știu ce motiv,
de n-am mai vorbit cu ei câteva ore
asta înseamnă mult timp pentru mine.
Dar totuși mă întreb:
de ce, Doamne iartă-mă, ai vrea să tai un cireș?
Cu ce te încurcă?
Mai dădea și cireșe mari și bune!
Acum trebuie să le cumpărăm din piață.
LATER UPDATE:
cireșul a fost tăiat de mai bine de 15 ani,
dar eu tot nu am uitat.
Măcar mi-au mai rămas grădina și bunicii.

7. Fotografie

O singură dată am fost și eu în Franța,
acum câțiva ani.
A fost mișto,
dar fix atunci mi s-a stricat aparatul foto,
mi-am uitat o geantă de piele într-un magazin
și mi s-a făcut rău prin grădinile Versailles.
De atunci,
toate excursiile mele sunt pline de emoții.
Totuși, o poză cât de cât reușită tot am putut să fac
cu aparatul meu care mai apoi scotea numai poze albastre.
Răul nu mi-a trecut nici după câteva zile,
ci exact atunci când am intrat în România (ce ironie),
unde-mi doream să mănânc o pungă de pufuleți
și să dorm în patul meu.
E bine!

8. Pasărea Colibri

Dragostea e o salată...
Îmbrățișate,
pe la vreo 6-7 ani dansam cu maică'mea pe melodia asta
prin sufrageria de pe atunci.
Nu prea știam eu care e faza cu dragostea,
cu salata
și de ce sunt cu piper și cu ceva sare în plus,
dar nici nu mă interesa.
Îmi plăcea doar să dansăm pentru câteva minute,

pe melodia asta complet neînțeleasă de mine pe-atunci.

9. De copilărie

Cum să vă spun eu ca să mă înțelegeți?
Era mișto când eram copil.
Adică mișto nu în sensul „mișto” de azi.
Aveam un fel de program al meu,
pe care bunicii mi-l respectau cu sfințenie:
mă trezeam, mâncam, după care mă urcam în cireșul de la poartă,
unde stăteam cu orele.
Bunicii se așezau la măsuța de sub el
și vorbeau câte-n lună și stele,
iar eu îi ascultam cu atât de mult drag,
încât aș fi dormit acolo pe vecie.
În alte zile,
bunicul avea chef să mergem cu bicicleta la table,
în parc
(toata viață s-a deplasat cu bicicleta).
Până să învăț și eu să merg,
câțiva ani m-a cărat pe a lui,
iar eu îi cuprindeam cu mâinile mele mici talia.
Uneori și adormeam,
vântul bătea încet,

iar obrazul meu se lipea de spatele lui.
Când am ajuns la școală,
chiar în prima zi,
un băiat a zis că-și urăște de moarte bunicii pentru că-l obligă să mănânce.
Mi-a venit să-i dau una
și să mă întorc la cireșul și la bunicii mei dragi,
departe de toată lumea aia pe care nu o cunoșteam
și care nu-mi plăcea sub nicio formă.

10. două mâini se plimbau
prin părul meu și coborau
pe gât până au ajuns pe umeri
iar acolo s-au oprit

așa a început totul
ne-am pus conversații
am aruncat un pulover pe mine
te-am luat de mână
am zis
hai să-ți arăt lumea cum ar trebui
ea să fie

am alergat ca descoperirea
prin pasajul ăla nesuferit de la Unirii
ne-am sărutat fix în mijlocul lui

numai așa să-i enervăm pe morocănoși
am primit înjurături
am râs
ți-am zis că oamenii ăștia habar n-au să iubească
la unii te-ai strâmbat
alții s-au strâmbat la tine
le-ai zis
make love not war
frate
eram ca hippioții ăia
și asta îmi plăcea al naibii de tare

apoi am ajuns pe Victoriei
ne-am holbat în toate vitrinele cu haine scumpe
scumpe băi scumpe
mi-ai promis că la primul salariu
mă duci să-mi aleg ceva mișto
ți-am zis că nu-i nevoie
nu mă impresionează hainele fancy
și nici oamenii cu nasul pe sus

apoi a început să plouă
mi-ai dat geaca ta de piele
intram de trei ori în ea
dar era o senzație a naibii de mișto
mirosea tare frumos
și ploaia ne făcuse ciuciulete
și ne intrase apa în conversații
și alergam așa
fără țintă
și parcă viața părea mai suportabilă

m-am gândit o clipă
dar numai o clipă
pe cuvânt
cât de nașpa ar putea să fie
fără geaca ta de piele
care stă toată ziua în cuier
și fără micile ploii care ne prind pe stradă
și fără muzica de la 12 noaptea
și fără magazinele cu haine scumpe
și fără oamenii morocănoși

asta-i viața bai
asta-i viața.

11. Abia așteptam să merg în bălci
când eram copil.

Mi se părea cel mai frumos loc de pe pământ,
vata de zahăr roz îmi rămânea prinsă-n păr,
și visam cu ochii deschiși când mă dădeam în bărcuțe.
Acum, când văd câte un astfel de bălci de la noi,
mi se face pielea de găină.
Ce înseamnă să fii mic
și să nu ai, încă, o viziune formată asupra lumii.
Sau poate, pe atunci, chiar era mai frumos și mai liniște,
și-n mine, dar și afară.

12. De copilărie încă

Pe sub ferestrele casei bunicilor din Câmpulung
obișnuiam să mă plimb când eram copil.
De fiecare dată când treceam pe acolo,
mă întrebam ce poveste se ascunde în spatele lor.
Nu văzusem pe nimeni prin preajma casei
și nu auzisem vreun glas de om prin apropiere.
Ba chiar mă înspăimânta să mă uit la cele două geamuri
care îmi sugerau singurătate și bătrânețe.
Într-un final,
am realizat că acolo nu mai locuia nimeni
și multă vreme m-am întrebat
ce se alege de casele din care oamenii pleacă
dintr-un motiv sau altul.
Îmi dau seama că, la fel ca și oamenii,
doar uitându-te la ele,
astfel de case au o singurătate a lor

pe care poți s-o vezi cu ochiul liber,
și pe care nu ai cum să nu o regăsești
la cei care au trăit cândva acolo.

13. Tot de copilărie

Pe Bulevardul Pardon din Câmpulung Muscel
îmi rupeam eu picioarele când eram mică.
Îl făceam de circa 2-3 ori pe zi,
pe jos sau pe bicicletă,
cu bunicul după mine de fiecare dată.
Nu știu cât se distra bunicul,
trebuie să-l întreb,
dar eu cu siguranță aş fi stat până noaptea târziu,
când teii începeau să parfumeze bulevardul,
iar luminile se aprindeau pe la ferestrele caselor.
Eh, eh, ce vremuri frumoase!

14. Nu pot să-mi amintesc zâmbetul bunicului
și nici mâinile bunicii
când m-au luat pentru prima dată în brațe
chiar atunci când m-am născut
și nici durerea,
iar mai apoi fericirea mamei
că a adus pe lume o mogâldeată de 2 kilograme jumătate,
dar îmi pot aminti ce a urmat apoi.

Au urmat ani petrecuți la bunici,
cu muzică bună,
cântată de bunicul atunci când mă dădea în leagăn,
alături de mâncărurile delicioase preparate de bunica;
ani cu mama și tata,
care îmi aduceau cele mai alese hăinuțe
pentru vremea respectivă
și îmbrățișările urmate de lacrimi
când trebuia să plece la serviciu,
în Târgoviște.

15. Urme de foc

Copilăria pierdută s-a ascuns printre stele,

ca tot ce e frumos, omenesc și de puțina durată.
Ca și viața noastră ce se risipește într-o fracțiune de secundă.

Și:

se făcea că umblam pe Magheru
tu cu geaca ta de piele,
eu cu pantofii mei galbeni
încercam să ghicim ce sunt oamenii
trupuri în care îți ascunzi durerile
sau umeri pe care te sprijini
când simți că viața e prea multă pentru tine.
De frică, închideam ochii
și ne rugam să mai trăim o zi, două
vă spun – uneori chiar ai pentru ce trăi
asta până într-o zi
când Dumnezeu va lăsa vorbă
că se simte cam singur,
iar pe pământ oricum nu e loc pentru toată lumea.

Dar și:

în timp am legat de mine mâini pe care le-am atins întâmplător
și priviri
și femei care se temeau de singurătate
mai tare decât de moarte, iar atunci am înțeles
că mai bine ești orice altceva decât om.

Și încă:

important e să știi că după rău vine și binele
să nu te pierzi cu firea și să nu îți pui sufletul așa, pe tavă
Oamenii
ți-l iau și ți-l răstălmăcesc după placul inimii.

16. Sper să nu rămână doar atât după aceasta tragedie.

Un corp ars, sechele și multă, multă suferință.

Sper să se facă dreptate,

deși nimeni și nimic nu-i va mai aduce înapoi pe cei morți.

Acestea sunt versurile unei persoane rănite în incendiu...
Este pur și simplu îngrozitor
ce s-a întâmplat
și nu înțeleg cum pot exista oameni,
dacă se pot numi așa,
care afirmă că așa le-a trebuit,
că „l-au invocat pe Satana prin muzica pe care au ales să o asculte”.
Voi sunteți sănătoși?
Voi credeți că doar atât reprezintă un om?
Muzica pe care o ascultă și hainele pe care le îmbracă?
Sunt uimită de câtă răutate există...

17. De fiecare dată când trec pe lângă o căsuță dărăpănată,
stau și mă întreb
câți oameni s-au iubit și au suferit acolo,
câți au plâns de fericire sau de tristețe,
câți au primit cadouri de ziua lor
și câți s-au simțit cei mai fericiți de pe pământul ăsta.
Și apoi realizez că,
odată cu fiecare zid crăpat și geam spart,
au dispărut puțin câte puțin și ei.

18. Dacă închid ochii
și-mi duc mâna la inimă,
pot simți toți oamenii care au trecut pe lângă mine
și toate privirile pierdute pe care le-am văzut
până la 23 de ani și,
oricât aș încerca să fac abstracție de la astfel de lucruri,
nu pot.
În același timp,
dacă nu vreau să mă scufund și eu în acest vas imens,
plin ochi cu nefericire,
uneori e bine să-mi imaginez că...
totul e bine.
Trebuie doar să trag aer în piept
și să-mi spun că sigur există cineva
care are grija de noi,
de fiecare în parte,
exact așa cum suntem,
unii mai fericiți, alții mai triști.
Până la urmă, nu cu toții sperăm la asta?

19. de fiecare dată când am sperat să mi se îndeplinească dorințele
nu mi s-au îndeplinit
așa am învățat că nu e bine să-ți spui dorințe
și să speri ca prostu' toată viața
deși ciudat
asta ne ține în viață/ o viață

care trece mai repede decât trenul ăla
în care mi-ai spus că te întorci
și eu am coborât
da am coborât
sperând că te vei întoarce/ o viață
care de fapt nu înseamnă nimic mai mult
decât o vază cu flori
care îți scapă din greșeală pe gresie
și se face țândări.

20. șansele ca cineva să te iubească pentru toată viața
sunt destul de mici

la fel de mici ca și șansele
ca oamenii nefericiți să devină fericiți
găurile din suflet nu se acoperă atât de ușor
în plus asta ne dorim cu toții

ca peste noapte să ne audă
un Dumnezeu care să ne spună mai stai pe pământ
aici în cer nu-i loc pentru toată lumea
tu închide ochii respiră adânc
și totul o să fie bine
iar tu chiar o să faci toate astea
pentru ca e ultimul lucru care mai merită încercat.

21. oamenii ar râde de mine dacă m-ar cunoaște cu adevărat
când vorbesc cu tine, mă bâlbâi, mă înroșesc,
viața începe să se învârtă cu mine
de parcă acum te-aș cunoaște pentru prima oară,
iar stomacul mi se strânge
de parcă, zău așa, nu m-aș putea controla o clipită,
iar inima asta a mea abia mai bate
la gândul că cineva ar putea, vreodată,
să se sprijine pe brațele
pe care am dormit și visat atâtea veri la rând.

22. băi băi băi
ce naiba e cu tine?
ți-am zis să nu mai fumezi atât
să dormi mai mult să crezi mai mult

nu contează în ce
important e să crezi în ceva
să nu trăiești așa doar de dragul de a trăi
fără să ai și tu o părere orice

băi
ți-am mai spus
oamenilor nu le plac oamenii care vorbesc prea mult
dar nici cei care tac așa ca tine mereu mereu
din când în când e bine să mai spui și tu ceva
ce te doare de cine ți-e dor ce îți dorești de ziua ta
putem sufla împreună în lumânări
și promit că voi încerca să-ți îndeplinesc dorințele
una câte una ca să fii și tu fericit

ce chestie
am auzit că oamenii fericiți
ajung în rai pentru că știu că fericirea apare doar dacă ești bun
iar tu ești atât de bun încât
dacă ai putea
mi-ai înlocui mintea cu una ceva mai optimistă
dar știi tu
cu cât încerci să mă convingi de ceva
cu atât mă las mai greu

ideea e că
băi
hai să trăim
și să lăsăm grijile pe mai târziu
într-o seară tot o să-mi spui
că nu-ți mai găsești locul
iar eu va trebui să te conving
că merită să trăiești
numai ca să-mi faci mie pe plac/ băi
să nu pleci și să mă lași singură aici
ai înțeles?

23. Ce vreau să spun, de fapt, cu toate acestea?

Data trecută...

Că încă de mici, învățam să ne luăm rămas bun.

Mai întâi de la o bicicletă Pegas pe care ai străbătut un oraș întreg,
pentru ca mai apoi de la strada pe care ai făcut primii pași.

Curtea bunicilor o să rămână neschimbată,

dar nu o să îți mai dea aceeași senzație

pe care ți-o dădea când o descopereai în copilărie,

iar apusurile vor exista în continuare,

dar nu vor mai fi privite la fel.

Încetul cu încetul,

învățăm să ne luăm rămas bun de la lucruri din ce în ce mai importante:

de la o mână de bunic peste care au trecut anii,

de la motanul care a crescut în același timp cu tine

și care ți-a lăsat, totuși, o cicatrice pe mână pentru toată viața,

ca să se asigure că nu îl uiți;

de la vocea mamei care nu mai sună chiar ca atunci
când te învăța să cânti,
ba chiar și de la blugii din liceu
care acum abia te mai cuprind.

24.Și tocmai ce-am aflat o știre:

un nenic supărat pe vecinul lui,
s-a gândit să-i împuște câinele
când aceștia au ieșit la plimbare.
Și apoi văd o poză.
Și apoi îmi dau seama că unii oameni sunt cumpliți
și depășesc orice răutate
pe care am putut vreodată să mi-o imaginez.

25.Și bacoviana asta:

„Întrebat, se pare, de prietenul lui,
Eugen Jebeleanu,
dacă urăște oamenii
și de-asta preferă să nu iasă decât rar din casă,
Bacovia ar fi răspuns că nu,
nici pe departe.
Ba, dimpotrivă,
că-i iubește
și de aceea preferă să stea departe de ei,
ca să nu-i deprime cu tristețile lui...
Că preferă să stea
și să-i privească de la distanță,
de la fereastra lumii lui...”

26. Despre Kurt, o garsonieră din Dristor și ghidul omului de 23 de ani

nu știu dacă ți-am zis vreodată
dar râd de fiecare dată când cunosc pe cineva
îmi imaginez povești cu persoana-n cauză
îmi imaginez cum intră-n zara și-și cumpără blugi
și o cămașă office și cum pierde nopțile la birou
râd pentru că oamenii ăștia sunt la tot pasul
mă sufoc din cauza lor
zău așa

îi văd în metrou în mega pe scara blocului
îmi vine să îi iau de umeri și să le dau una
să le zic
fraților fiți și voi și oameni
mergeți desculți beți ceva la 12 noaptea
ascultați-l pe Kurt că nu degeaba a murit
fiți și altceva pentru câteva minute din viața voastră

apoi râd și mai rău
zău că râd și mai rău
până mă doare burta
râd în prostie pentru că-mi dau seama
cât de insignifiantă sunt
cum stau în garsoniera asta mică de la Dristor
și scriu la un laptop pe care mi l-a făcut tata cadou la 18 ani
și cum am plâns ca de fiecare dată când primesc ceva de la el
zău că am plâns ca proasta
lucrurile astea mă emoționează ca naiba

o să râzi știu
dar vezi tu
râdem noi râdem
dar singurătatea nu scutește pe nimeni
și nici moartea
așa că îl ascult pe Kurt pentru că a trăit cândva
poate într-o garsonieră la fel de mică
și plângea ca un descrieriat când își scria versurile
și mai târziu s-a sinucis
pentru că prea multă lume îl asculta
dar prea puțină îl înțelegea
pricepi tu cum stau lucrurile

toți suntem un fel de Kurt
pe toți ne doare sufletul și toți spunem
du-te naibii când nu ne convine ceva
cântăm sub duș și ne îmbătăm vinerea
suferim din dragoste sau ne plictisim de prea multă
stăm la birou până la 12 noaptea
numai și numai ca să nu ajungem precum Kurt
la naiba
viața asta ne-a fost dată să o trăim
fiecare cum poate cu xanax sau anxiar
dar hai să o trăim
ce naiba.

27. Despre piticul din ibric, planta care se hrănește cu lacrimi și dorințele noastre într-un lampion

* într-o zi vom cuceri lumea

Picioarele prea lungi, pilota prea mică, ne imaginăm cum un câine rău stă la pândă și ne va mușca în orice secundă. Râdem cu poftă și primul lucru pe care îl făceam când ne ridicam din pat, e să ne uităm afară, la nori. Norii mari și pufoși, un fel de vată de zahăr fără gust, ne imaginăm că într-o zi vom cuceri lumea cu imaginația noastră și că vom merge la Hollywood să facem filme naive pentru oameni mari.

* în altă zi, ne vom pune dorințele într-un lampion

Să nu se mai termine, să nu se mai termine zilele cu tine, uneori spuneam asta, fix ca atunci când eram copil și zilele erau fericite, un fel de gogoși umplute cu gem, din care mușcam cu poftă. Următorul lucru pe care îl vom face – ne vom împacheta frumos dorințele și le vom pune într-un lampion, sunt curioasă cât de departe vor ajunge.

* visăm cu ochii deschiși și asta ne face bine

Aici la noi e cald și bine, miroase a clătite, deși nu a gătit nimeni. Din ibricul de cafea îmi imaginez că iese un pitic pe care numai eu îl văd și care se repede la tâmpla ta. Va bate cu degetele de câteva ori, tu te vei scărpinga, eu voi râde, apoi piticul va începe să-ți șoptească ce să-mi spui – ultima oară mi-ai spus că dacă m-aș transforma în soare, tu te-ai așeza pe un mic nor și mi-ai face cu mâna, după care ai începe să-mi spui povești ca să nu mă plictisesc. Un soare e totuși un soare, să luminezi toata ziua nu e un lucru simplu, și măcar atât poți face și tu pentru mine. Ți-am zâmbit, mi-ar plăcea să fiu un soare pentru tine.

* când plâng, îmi aduni lacrimile într-un ghiveci pentru flori

Când mi se pune pata și încep să plâng, tu îmi aduni lacrimile într-un ghiveci, în care stă plantată o mică narcisă. Îmi spui că din lacrimi sincere cresc numai lucruri bune și frumoase, nu înțelegi de ce unora le e teamă să plângă.

* nu spunem lucruri importante ca să nu dezamăgim

Am făcut o promisiune – niciodată, dar niciodată, nu vom spune celorlalți lucruri importante, pentru că, la un moment dat, îi vom dezamăgi. Când nu spui lucruri importante totul decurge normal și firesc, nimeni nu se alege cu inima țândări. Discuțiile cu lumea sunt mărunte, ba chiar banale, ce mai faci, cum te mai simți, ce ți-ai mai imaginat, ce ai visat aseară. Până acum, totul a mers perfect.

* dacă tu pleci, eu voi rămâne doar cu piticul din ibric

Asta mă sperie teribil, dar nu ți-am spus până acum. Dacă tu pleci, eu voi rămâne singură, doar cu piticul meu imaginar care se scaldă în ibricul de cafea, care vine tiptil la tine și te bate pe tâmplă. Tu nici măcar nu știi de existența lui, e un pitic tare simpatic, dar nu ar acoperi golul lăsat în urma ta. Dacă tu pleci, lampionul cu dorințe va ateriza undeva, într-o mare, piticul din ibricul de cafea se va îneca, cel mai probabil, câinele rău mă va mușca de degetele care ies de sub pilotă, iar narcisa ta se va ofili, pentru că nu voi mai avea lacrimi pentru ea. Dacă tu pleci, Hollywood-ul va deveni un loc pustiu, iar filmele noastre naive pentru oameni mari vor eșua, oamenii mari vor rămâne la fel de triști ca și până acum, iar noi nu vom mai putea schimba lumea. Dacă tu pleci, eu nu voi mai putea visa cu ochii deschiși, iar pe perna ta va sta o mică singurătate, care va încerca să se bage în seamă cu mine, iar eu va trebui să mă împrietenesc cu ea, este singurul lucru corect care mi-ar mai rămâne de făcut.

28. lumea e plină de oameni ca noi doi
toți trăim drame existențiale
plângem la filme fumăm pe ascuns
ne punem dorințe
când suflăm în lumânări
la 12 noaptea

și încercăm să ne găsim locul
cât de cât.

29. băi, om mai aiurit ca tine nu am mai pomenit
zău că nu am mai pomenit
și am cunoscut mulți tare mulți aiuriți până acum

băi, nu știu ce e în capul tău
zău că nu știu
dar uneori îmi vine
și vorbesc foarte serios acum
îmi vine să te iau
și să te zgâlțâi și să-ți spun
așa verde-n față

ești tu frumos înalt și deștept
dar degeaba dacă ai un gol în tine
zău
abia știu cum să te fac să simți și tu ceva
unii oameni ar da orice să aibă ce ai tu
și tu tot nemulțumit ești
și ai uitat să-ți cumperi și pulover
și adidașii ăia sunt mai vechi decât noi doi la un loc

la naiba
cumpără-ți ceva orice
o chitară un bilet la un concert o bere
umple golul din tine cu ceva
nu vreau să ajungem două goluri
care nu știu încotro s-o apuce.

30. câteodată mi se face dor de tine
dar numai câteodată
când îmi bag mâna-n buzunar și acolo
e prea mult spațiu pentru o singură mână
și-mi zic că ar trebui să fie interzise buzunarele
sau poate mâinile
naiba mai știe

uneori când mă gândesc la asta
simt nevoia să mă așez pe-o bordură
să privesc oamenii
unul câte unul
unul câte unul
cum trec pe lângă mine și se uită ciudat

cred că-și spun
ar trebui să fie interzis să stai pe bordură ca ultimul prost

dar să o spun p-aia dreaptă
nici că-mi pasă

la fel cum
nu-mi pasă că în buzunarul meu stâng e mai mult loc/ nu-mi pasă
pentru că
vezi tu
singurătatea nu dispăre cu una cu două
așa că
și dacă mi-ar păsa
buzunarul meu nu s-ar umple imediat
cu încă o mână

așa că îmi spun că nu-mi pasă

din când în când
e bine să-ți imaginezi
că totul e bine și că lumea e bună
și că nimeni nu te judecă pentru faptul că
stai pe-o amărâtă de bordură

la urmă urmei
toată lumea suferă dintr-un motiv anume
doar că unii aleg să-și plângă de milă
alții nu.

31. mi-ar plăcea ca pe fiecare planetă
să existe cineva fix ca noi
când ne simțim singuri să ne facem cu mâna de la distanță
să ne cântăm reciproc să râdem
să ne spunem
băi am trecut și eu prin asta
capul sus toate trec oricum
viața oamenii orele plictisitoare de la birou
scrisul la disertație fricile de zi cu zi
aerul care pare că te dărâmă în unele zile
iubirile de care nu știi cum să te desparți
mâna mamei pe care o vezi din ce în ce mai rar
toate trec
absolut toate
cu sau fără voia ta.

32. Știam eu ce știam
Când nu am fost de acord
Să-ți dau apă la moară
Cu citatele tale optimiste.

Un citat nu schimbă nimic
Nu începi să trăiești altfel

Nu te trezești dimineața
Și zâmbești ca prostu' toată ziua
Și nici nu ești optimist din cale-afara
Când auzi de încă un atentat
Și mai știi eu ce.

Lasă – le naibii de citate
Mai bine citește o carte
Dacă ar fi după mine
Aș arunca în aer toate citatele
Nu există fericire într-un citat amărât
Există doar speranța că mâine
O să fie mai bine
Și cam atât
În rest te fraierești de unul singur
Și o știi și tu prea bine
Doar ca ți-e frică să recunoști.

33. Émilie

Émilie
ți-am spus că viața asta
nu e de nasul tău

când oamenii intră în tine
pe stradă
te gândești
că ai și tu unul
pus de-o parte

am o singură zi
să-ți spun 1000
de cuvinte pe care nu
ți le-am spus/îmi lipsește
curajul

de unde vin eu
nu sunt femei ca tine
de unde vin eu
toate Émiliile
sunt niște puncte pe geam

Émilie
au trecut opt luni
de când am făcut ultimul om de zăpadă împreună
și doare al naibii de tare
dacă mă visezi
continuă să dormi

ca și cum nu m-ai fi cunoscut
vreodată

34.PS:

în loc de inimă
mi-a crescut un cireș
pe care-l îngrijesc cum știu eu mai bine
dacă vii
să-ți amintești că pentru o vreme
chiar mi-a fost teamă
să mai trăiesc
fără tine

35. Dacă într-una din zilele astea,
într-o dimineață,
niște oameni ar intra cu forța peste tine,
în propria casă,
și ți-ar spune
"băi, te-ai lins pe bot,
gata cu iubirea,
gata cu micile gesturi,
gata cu fericirea pe care o simți când celălalt îți zâmbește,
gata cu pupicii de pe frunte,
gata cu înghețata mâncată la 12 noaptea cu aceeași linguriță,
ne pare rău,
dar așa am considerat noi ca e mai bine".
Mhm, ia spune, ce ai face?

36. Cum ar fi o vară fără înghețata care ți se scurge fix pe rochia albă,
fără cele 40 de grade și tensiunea ridicată,
fără sticlele de apă caldă de prin magazine,
fără florăresele care-ți bagă florile pe gât,
fără moșuleții morocănoși de prin ratb?
Ar fi nașpa, fix așa ar fi.
Să existe toate astea,
să ne enerveze,
să ne calce pe nervi,
să înjurăm printre dinți,
numai să fie,
să existe ceva care să ne facă să simțim că trăim.

37. Neghiniță...

noul membru al garsonierei din Dristor.
A trăit până azi de dimineață,
fără stăpân,
într-o cafenea boemă,

pfu,
cu cea mai bună cafea și muzică din oraș,
iar când l-am văzut,
am zis că trebuie să îl iau.
A văzut Bucureștiul din brațele mele,
a mers și cu metroul,
și acum e tare, tare obosit.

38. frica cea mai mare
e aceea de a depinde de alții
Închizi ochii inspiri expiri
e bine ca din când în când
cineva să te strângă în brațe
dar dacă ar face-o mereu
te-ai speria și ți-ai zice
mi-a fost dat un om
dacă îl dezamăgesc
eu cum naiba mai trăiesc
băi
am ajuns la concluzia că
Dumnezeu îți dă
dar te lasă să te mai descurci și singur
așa că nu-ți mai pune atâtea întrebări
trece viața pe lângă tine
și tu nici măcar nu știi
să trăiești cu adevărat.

39.te-ai gândit cum ar fi să fugi
până la capătul pământului și înapoi
l-am întrebat în timp pufăiam dintr-o țigară

să te trezești la 7 dimineața
să-ți bagi picioarele în tot
să spui gata cu munca gata cu oamenii
gata cu tot plec în lume
viața asta
nu-i făcută să stai într-un singur loc

mda mda
mi-a bolborosit
așa spunăștia mai deștepți că viața
nu-i făcută nici pentru a iubi o singură dată
nici pentru a avea un singur job
la naiba
ăștia zic că viața nu-i făcută nici măcar
pentru a plânge ca prostu la filme

dacă stau bine să mă gândesc
viața nu-i făcută nici măcar
pentru o fugă la capătul pământului și înapoi
dacă tu pleci și eu rămân
că-s mai fricoasă și nu-mi plac provocările
ce naiba o să se întâmple cu mine

nu știu
dar poți sta liniștită
nu o să plec la capătul pământului
asta-i treabă de oameni
care știu precis ce vor de la viață.

40. poate că oamenii uită să se mai întoarcă dragă E
și pe aici e atât de întuneric și de frig
încât nu se mai aude nicio răsuflare
eu sunt la fel de mică port aceleași pijamale pe care le știi
doar că sufletul e altul
de parcă nici eu nu mă mai recunosc
în fine
tot ce-ți spun e că mai bine
te învelești cu mine cât mai sunt pe aici
știu prea bine că dacă plec
nu mă mai întorc.

41. când mă întreabă cineva
ce înseamnă fericirea pentru mine
zău că mă uit cruciș și-mi mușc limba
îmi zic în minte
cum poți să mă întrebi așa ceva
e ca și cum ar trebui să-ți zic rețeta nemuririi
sau mai știu eu ce stupizenie

fericirea asta sau cum vrei tu să o numești
stă într-un con de înghețată
pe care l-am scăpat ieri pe jos
și m-am ofțicat ca naiba că era cu aromă de fistic
și mie-mi place teribil fisticul
sau în vârful cozii jucăușe a unei pisici
cu nas roz și pernute negre

și fericirea asta
pe cuvânt
ți dau cuvântul meu că nu trebuie să dureze o eternitate
vorba aia
lucrurile bune vin în doze mici
depinde cât de mult știi să le apreciezi

să o spun pe-ia dreaptă
până și un geam deschis
și mirosul de tei și un claxon de mașină
în miezul nopții
care îți aduce aminte că trăiești
și-ți face inima să tresară
până și ele mă fac să zâmbesc
pentru că știu că o să vină o zi
când toate vor dispărea

fericirea e o perdea amărâtă din bumbac
în care se scaldă soarele
sau o căisă uitată pe masă
sau niște părinți care-ți fac cu mâna la gară
sau un sărut lung fix înainte
de a se închide ușile metroului

zău
nu-mi mai pune astfel de întrebări
pentru că aș putea să vorbesc despre asta
cât e ziuica de lungă
uneori viața e mișto
uneori nu e
hai să vedem micile lucruri care o fac suportabilă
și să nu ne mai punem atâtea întrebări.

42. uneori își pune capul
pe pieptul meu și bate încet
pst
e cineva acolo mă auzi
băi
dacă n-ar fi cineva
în fiecare dintre noi
naiba știe ce ne-am face
de unii singuri.

43. o dată pe săptămână
mi se face frică din senin
pentru că știu că lumea asta mare
o să se sfârșească într-o zi
iar asta mă sperie al naibii de tare

o dată pe săptămână plâng la filme
și mă-ntreb de ce se tot fac filme
pentru oamenii ca mine
adică din ăia care urăsc comediile
și filmele romantice de-ți vine să
dai cu laptopul de toți pereții

sunt pretențioasă la filme
când am văzut Lawrence anyways
mi-a luat doua zile să îmi revin
îmi tot spuneam ce om ce om
mișto e mișto să știi că cineva te iubește
indiferent că vrei să îți începi viața de la zero

o dată pe săptămână
mă uit la flori și zâmbesc
și la cer și la stele și la mașinile care trec seara
prin fața blocului
oamenii sunt peste tot
ideea e să dai peste cei
făcuți pentru tine

o dată pe săptămână
îmi pun un șir continuu de întrebări
la care mi-e frică să răspund
de asta mă și gândesc la ele
doar o dată pe săptămână
e greu să ignori unele lucruri
dar din când în când
trebuie să mai și trăim.

44.uite

pot să fiu sinceră cu tine
și să-ți zic lucruri pe care
nu le-am mai spus nimănui

spre exemplu
când mă întreabă cineva
ce pot spune despre mine
nu-mi vine în minte decât faptul că
nu am făcut absolut nimic mareț
de asta mi-e atât de greu să vorbesc
despre propria persoană

adică
nu am salvat pe nimeni
nici măcar pe mine
nu știu dacă mă înțelegi
unii chiar fac lucruri importante
se luptă schimbă lumea pictează
își taie o ureche rămân în istorie
băi
orice
eu nu pot trasa nici măcar o linie dreaptă

mă pricep în schimb
să mă amestec printre oameni
să stau pe balcon seara
și să-mi doresc
să-mi doresc atât de multe
la asta mă pricep cel mai bine
să visez cu ochii deschiși
tot cu ochii deschiși îmi pun și dorințele

n-are sens să-ți mai spun că mi se pare o prostie
să-ți spui o dorință cu ochii închiși
deși
când eram copil
ăsta era momentul meu preferat
iar inima îmi sărea din piept
și așteptam zile-ntregi
zile-ntregi
să se îplinească

băi
acum sincer
habar nu am
dacă se împlinesc
așa cum habar nu am de ce unii oameni
schimbă lumea în bine sau în rău
iar alții nu-și găsesc locul
habar nu am cum să fac pe cineva
să nu plece
așa cum habar nu am
cum să-mi iau rămas bun
de la cei pe care nu-i voi mai vedea

băi
și dacă tot suntem așa de sinceri
ți spun că
nu prea știu nici cum se trăiește
abia reușesc să trag aer în piept
și să-l simt ca pe o îmbrățișare
care mă sufocă

cu toate astea
cel mai simplu lucru
e să stau pe balcon
și să-mi doresc
să-mi doresc atât de multe
încât sufletul ăsta o să crape
într-o zi
și pe cuvânt
dacă știu cum să-l opresc.

45. Hai să-ți spun

m-am gândit ceva vreme la asta
acum o pot spune cu voce tare
răspicat și clar
fără să mă mai feresc
nici măcar de mine

mi-e frică să merg în locuri
în care am mai fost

ia de exemplu o stradă
o stradă amărâtă
cea mai plictisitoare
și neinteresantă stradă din lume
fix pe strada aia
se poate ca tu să fi primit
cea mai puternică îmbrățișare
să fi făcut cea mai importantă promisiune
chestii de genul ăsta
dacă mă înțelegi

de fiecare dată când trec printr-un loc
în care am trăit ceva asemănător
sint cum inima mi se strânge
amețesc nu mai văd bine
oricum nu vad eu bine
deci îți dai seama
cât de rău e pentru mine

în fine
mi-am dat seama că problema sunt oamenii
oamenii ăștia

pentru care ne trezim dimineața
și pentru care închidem ochii
și strângem din dinți și pentru care
nu ne dăm cu capul de toți pereții
pentru oamenii ăștia care merită ceva mai mult
decât văicăreala noastră
din cauza lor mi-e frică mie
să mai merg în locuri în care am mai fost
pentru că erau și ei acolo
nu știu
daca mâine ar trebui să aleg între mine și ei
i-aș alege pe ei
ca să înțelegi exact ce simt

în fine
mi-e frică să merg
în locuri în care am mai fost
și de fiecare dată când mă apucă panica
mă așez pe-o bordură
cu toate că se uită lumea la mine
dar zău dacă-mi pasă
nu știe nimeni ce simt eu cu adevărat
așa că am tot dreptul să stau pe o bordură
și să-mi plâng de milă
iar dacă cineva o să-ncerce să mă consoleze
îi voi da și una
îți jur
pentru că
da da exact
nu mă va scăpa nimeni de frica
de a merge în locuri în care am mai fost înainte
așa cum nu mă va scăpa nimeni de oamenii ăștia
pentru că prefer să merg în locuri în care am mai mers înainte
și să tremur de frică
decât să merg acolo fără ei.

46. am visat că marea se întindea undeva
la picioarele noastre
tu erai acolo
normal
ca în fiecare vis pe care îl am

cum spuneam
marea se întindea
Dumnezeu știe cât de departe
eu habar n-am
și-ti spuneam
hai
amintește-și pentru câteva clipe
cum te-am luat cu mine

în toate locurile în care am mers
cum ne-am făcut culcuș
unul între coastele celuilalt
cum părul tău mă gădila pe față
și cum zâmbeam când mâinile tale
nu-și găseau loc decât pe spatele meu

te-ai uitat la mine
ai clipit
dar nu ai zis nimic
hai
amintește-ți cum mi-ai promis
că dacă într-o zi o să dispară
soarele ăsta mare
făci tu cumva să-l aduci înapoi
sau cum ai râs isteric
când m-am împiedicat de propriile picioare
și-ai spus că om mai aiurit ca mine n-ai văzut

și ochii se închid
și ochii se deschid
și degetele caută degete
și visele caută un om

hai
amintește-ți cum mi-ai promis
că-mi dai mie conversații tăi
nu contează că eu port 36 tu 43
dau bine în dulapul meu
nici nu trebuie să îi port
sunt fix ca tricoul ăla
despre care vorbește lumea
hai mă
tricoul ăla care îți rămâne după o despărțire
doar că noi nu ne despărțim
îmi dai conversații pentru că-mi plac
și când îmi place cu adevărat ceva
nu mai scapi de mine

atunci ai râs în sfârșit
ai zis ceva încet
ceva de genul
de asta nu mai scap de tine
pentru că mă plăci prea mult
iar eu ți-am zis ceva de genul
încetează cu apropourile
ori îmi dai conversații ăia
ori nu mai scapi de mine

și ochii se deschid
se închid se deschid
ești fix lângă mine
dimineată o să-ți cer conversații
dar n-o să-ți cer să pleci de lângă mine
nici în ruptul capului.

47. Într-o seară, după mult timp,
ne vom aduna și vom sta la povești
spune-mi, tu cum o mai duci,
tu cine mai ești?

48. între noi stăteau zeci și zeci și zeci de lucruri
nеспuse la timpul lor
iar asta făcea dragostea să dureze mai mult de 3 ani
și oricum părerea mea sinceră sinceră
e că cine-a zis chestia aia cu dragostea care durează fix 3 ani
fără o secundă în plus sau în minus
habar nu are ce e aia dragoste și ce e aia frică
habar nu are de nimic.

49. de câteva zile aud
cum cineva plânge
și-mi fac fel de fel de scenarii
i-o fi murit cineva
i s-o fi stricat laptopul
sau poate îi e frică
poți să plângi din cauza fricii mult și bine
oho pe asta o știm cu toții
nici nu-ți trebuie un motiv anume
de asta se numește frică
apare și dispare și se joacă
după cum are ea chef

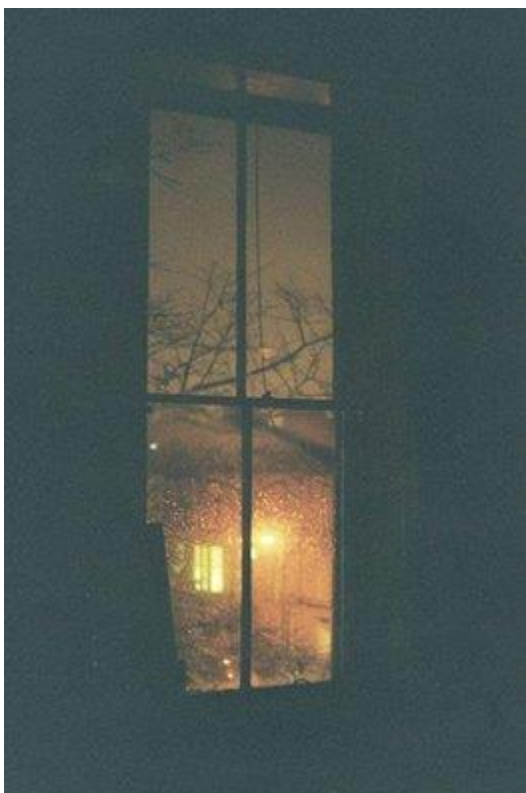
de câteva zile
îmi imaginez cum la 28 de ani
la 30 la 35 poate chiar 40
o să conduc ditamai compania
și o să am timp și pentru mine
înghețată la cornet alergat în parc mers la mare
într-un weekend adormit chiar sub stele
chestii care fac viața mai suportabilă
apoi îmi amintesc că am 23 de ani
23 de ani și habar nu am ce se-ntâmplă cu mine

brusc
mă apucă frica
o frică teribilă
genul ăla de frică ce te paralizează
ce te furnică din cap până-n picioare
care te lasă fără aer și-ți face mîntea
să o ia haihui prin locuri în care nu vrei să ajungi

gândurile mă fac să mă simt mai grea
nu-mi plac zilele cu frică
nici oamenii care pleacă
și din ce în ce mai mulți o fac
locurile în care nu am cum să ajung
faptul că timpul trece cu o viteză uimitoare
mirosul stătut
mâinile bătrâne care mă întristează teribil
faptul că frunzele sunt deja galbene și e abia iulie
mâinile mele mici care habar nu au
ce le așteaptă și tot mai multe lucruri
care mă fac să mă întreb
ce naiba se întâmplă cu viața asta
cu lumea asta
cu oamenii ăștia
și cu mine.

50.când m-am trezit era complet liniște

liniște ca într-o pădure în care înaintezi încet și leneș,
poate și ușor obosit, gata să te așezi pe pătură
sau poate liniște ca în momentul în care te naști
vezi în fața ochilor chipuri, și lumini,
dar pentru o fracțiune de secundă nu auzi nimic,
semn că ai fost adus pe lume și ești ușor buimac
când m-am trezit era frig, iar pe geamurile balconului se scurgeau picături de apă
în mine era o răcoare deloc străină și o senzație anume îmi apăsa umerii
nu mai rămăsese nimic,
am aruncat un ochi pe geam
o fetiță stătea pe bancă,
lângă ea zăcea spart un balon,
mi-am amintit de zilele în care plângeam când îmi pierdeam o minge sau o jucărie,
naiba mai știe
zău, îți spun cu mâna pe inimă, îmi venea să mă duc să-i cumpăr un balon,
cineva atât de mic nu ar trebui să sufere,
la naiba, chiar o să mă duc să-i cumpăr un balon,
mă încălț și plec. ține-mi pumnii,
e o vreme tocmai bună să plec și să mă pierd,
probabil singurul lucru pe care știu cu adevărat să-l fac.

51. Mi-ar plăcea tare, tare mult

să am timpul necesar să fotografiez ferestrele caselor.
De mică am avut o curiozitate aparte.

Când vântul mișca perdelele,
puteam să văd umbre, și lumini, uneori chiar și chipuri.
Mi se pare fascinant cum la câțiva metri de noi
stau ascunși oameni ce pot fi descoperiți de o simplă rafală de vânt
sau de un soare puternic,
care dezvăluie umbra unei siluete.
Sau a unui simplu obiect, precum o mică vază de flori.
Fiecare cu nebuniile lui!

52. un scaun în formă de inimă
și-o tipă care suferă al naibii de tare
pentru că a rămas fără țigări

un buzunar rupt și amărât de la o geacă
cu doar cinci degete în el când ninge
niciodată zece

un con de înghețată topit căzut pe jos
te uiți cu ciudă la el și îți spui că putea să fie
al naibii de bun

cineva care îți pune mâna la ochi
îți șoptește ceva
râzi cum n-ai mai făcut-o până acum

o mașină cu un brăduț parfumat cretin
care se mișcă aiurea te enervează la culme
te face să te întrebi de ce există

o pereche de converși galbeni
un tatuaj după ureche
o inimă în care încap cele mai mișto povești

cam asta întâlnim la tot pasul
dacă avem timp să ne uităm în jur
la naiba
chestiile astea mă emoționează teribil
nu avem timp
nici să aruncam un ochi la celălalt
frate
nici măcar să batem pe cineva pe umăr
nu avem timp deloc deloc
pentru ce contează cu adevărat
sau nu suntem în stare
naiba mai știe.

53. De parcă cineva de pe lumea asta merită o poezie numai pentru el

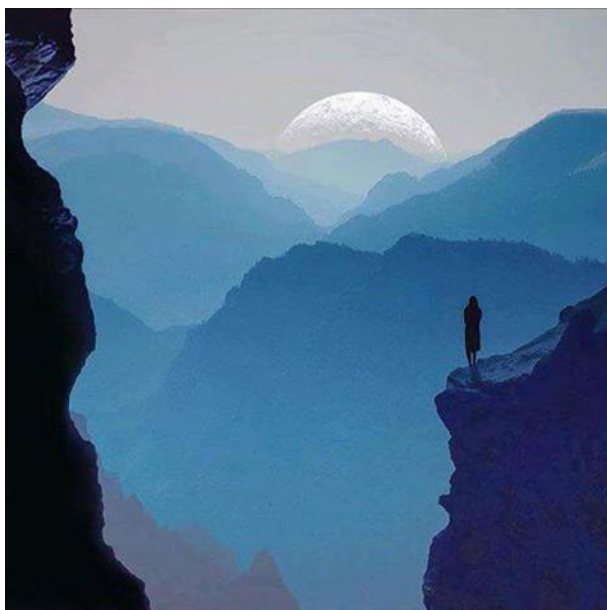
habar n-ai ce ai pierdut
tata a luat mașina a spălat-o înainte
știa că nu te urci în orice jeg/ i-a pus chiar și un
brăduț care se legăna în stânga în dreapta
îmi venea să-l arunc pe geam
brazii sunt ca să-i împodobești tata
nu să-i pui în mașină

apoi mama își luase haina de blană
știa că nu suportă chestiile cu animale omorâte and stuff
a făcut-o intenționat doar ce te așteptai
ultima dată i-ai zis că Mick Jagger e urât ca porcu'
asta a rănit-o mai tare decât dacă l-ai fi jignit pe tata
când a văzut că nu mai apari
și-a dat-o jos cu ciudă
am citit asta pe fața ei

tortul a zăcut pe masă până pe la prânz
apoi ne-am plictisit teribil
mama a pus ceva muzică și și-a turnat șampanie
tata a căscat și și-a aprins o țigară
eu te-am așteptat până spre seară
după care mi-am zis că nu ești genul de om
care să vină la astfel de chestii

m-a enervat teribil gestul tău
știi că urăști telefoanele
dar puteai să trimiți un porumbel călător
la naiba puteai face orice
dar n-ai vrut e clar n-ai vrut
și cu asta basta

băi
să știi că mi s-a luat
să-ți bagi tu picioarele când ți se năzare
și noi avem nervi și noi avem sentimente
prostule/ dacă erai cât de cât om
o sunai pe mama să-i spui la mulți ani
și lui tata un mulțumesc pentru brăduțul ăla stupid de mașină
și mie un merci că ai scris despre mine
de parcă cineva de pe lumea asta
merită o poezie numai pentru el.

54. poți să o iei personal

sau nu

tot o să o spun

o să o spun până o să mă doară gura

și degetele de la atâta scris

o să ajungi să crești mare și urât

da da urât

nu în sensul ăla bineînțeles

doar ai și tu oglindă să te vezi pe exterior

cu interiorul e mai greu

așa că ți-o spun

fără să mă fereșc

o să ajungi trist și urât și invidios

o să te întrebi în fiecare zi de ce

alții au noroc și tu nu

de ce E. a plecat de acasă

fără să-ți lase măcar un bilet amărât

știi știi știi că e un clișeu

dar oamenii din asta-s făcuți

și o să-ți amintești

cum degetele de la picioare se jucau sub plapumă

și cum avea o gropiță în partea dreaptă

și cum mâna ei stângă era mai bronzată ca cea dreaptă

și cum tu erai cel mai mare nătăflet

și o să-ți vină să-ți dai palme

să-ți muști unul dintre degete ca să vezi dacă e real

și o să te întrebi mereu mereu mereu

ce a fost în capul tău

iar dacă nu o să ajungi trist și urât și invidios
tot o să-ți amintești că a fost o vreme
în care ai făcut cei mai frumoși oameni de zăpadă
și rujul ei roșu a stat pe bărbia ta
pentru că era prea mică de înălțime
și o să-ți spui sigur sigur sigur
am fost cel mai mare nătăfleț
cum am putut să las o față
cu o mână mai bronzată ca cealaltă
care făcea cei mai frumoși oameni de zăpadă
și care îmi lăsa ruj roșu pe bărbie
să plece atât de simplu

am fost un nătăfleț
exact asta am fost.